

Република Србија
УПРАВНИ СУД
З У. 6450/13
30.05.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Душице Маринковић, чланова већа, са судијским помоћником Светланом Живановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца З.З., држављанина Сомалије, кога заступа В.В., из Б., ..., против тужене Комисије за азил, ради поништаја решења број ... од ... године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.05.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Одељења за странце, Одсека за азил број ... од ... године, којим је одбачен захтев тужиоца за азил у Републици Србији и исти обавезан да, уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти у року од 3 дана од дана правоснажности тог решења, а да Одсеку за азил врати личну карту за лице које тражи азил бр. ...

У тужби којом је, преко пуномоћника, покренуо управни спор тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога, наводећи да је погрешно првостепени орган утврдио да је у земљама кроз које је тражилац азила прошао у транзиту (Т., Г. и М.), могао да поднесе захтев за азил, односно да се обрати за заштиту надлежним органима, имајући у виду генерални положај миграната и тражилаца азила у тим земљама и конкретну позицију тужиоца

азила. Указује да, иако је Т. ратификовала Женевску конвенцију о статусу избеглица од 1951.године и Протокол из 1967.године, мора се имати у виду да је ставила резерву на наведени Протокол, што значи да Женевску конвенцију неће примењивати на она лица која долазе из неевропских земаља. Даље наводи да, ни после две године од уласка у Г. тужилац није добио прилику да азилни захтев поднесе у Г. што јасно указује на одсуство било које реалне могућности да исто лице добије фер и поштен третман у азилном поступку. Позива се на пресуду Европског суда за људска права у случају М.С.С. против Б. и Г. донете 21.01.2011.године, у којој је Европски суд нашао да је Б. одговорна за кршење Европске конвенције о људским правима тиме што је вратила авганистанског тражиоца азила М.С.С. у Грчку иако је знала да ће поменуто лице бити изложно притвору и животним условима који омогућавају понижавајуће, деградирајуће и нехумано поступање и кажњавање. Наводи да су првостепени и тужени орган погрешно разумели концепт сигурне треће земље, те погрешно примењујући закон (чл.33. став 1. тачка 6. Закона о азилу) супротно интенцији законодавца, супротно смислу Устава, Женевске конвенције из 1951.године, а пренебрегнувши суштински принцип "non refoulement"-а који по Конвенцији о избеглицама из 1951.године, Устава РС (чл.39) и српком праву подразумева забрану протеривања лица која су поднела захтев за азил било у коју другу земљу где надлежни орган не би био сигуран да ће та лица остварити право на подношење азилног захтева, те право на уточиште уколико заслужују избегличку заштиту. Указује да принцип "non refoulement" подразумева не само забрану протеривања и враћања у земљу порекла где постоји прогон, већ подразумева протеривање лица и у било коју другу земљу где постоји ризик од прогона и протеривања. Према Женевској конвенцији из 1951.године, постоји одговорност државе и за индиректно протеривање, односно враћање тражилаца азила преко наводне "сигурне треће земље". Истиче да се пре враћања лица у трећу земљу у сваком конкретном случају мора поуздано проценити да ли постоји ризик од "ланчаног протеривања" кроз земље транзита. Ниједан тражилац азила не би требало да буде враћен у трећу земљу где би се његов захтев испитао без постојања одређених гаранција које се морају испитати у сваком индивидуалном случају. Протеривање тражилаца азила у "сигурну трећу земљу" без претходног испитивања наведених гаранција, представља повреду принципа "non refoulement" у смислу Женевске конвенције из 1951.године. На основу свега изложеног предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и усвоји захтев за азил тражиоца азила и тужиоцу одобри азил у обиму субсидијарне заштите.

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да се тужба одбије, као неоснована.

Испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 41. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао:

Тужба је неоснована.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, као и да је законитост оспореног решења суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања јавне расправе.

Правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем одбацио захтев тужиоца за азил у Републици Србији, у складу са одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу, за коју одлуку је дао разлоге које, као довољне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Из списка предмета произлази да је тужилац дана ... године, првостепеном органу поднео захтев за азил у Републици Србији, да је након одржане усмене расправе дана ... године, првостепени орган решењем од ... године, одбацио захтев тужиоца, да је по његовој жалби изјављеној против првостепеног решења, тужени орган донео решење којим је поништио решење првостепеног органа од ... године, јер је нашао да, с обзиром да се појављују различити подаци о идентитету тражиоца азила, првостепени орган није утврдио идентитет тужиоца, а што је према чл. 24. став 2. тачка 1. Закона о азилу прва радња у поступку регистрације. Поступајући по примедбама туженог органа, првостепени орган је одржао усмену расправу дана ... године, на којој је утврдио и записником ... констатовао, да је тужилац личну карту оставио у С., уз образложење да нигде изван ње није могао да је користи, да је С. напустио са фалсификованим пасошем који је оставио у С., да је на путу од С. до Србије прошао кроз Т., у којој је боравио око три месеца, али да није разматрао могућност за подношења захтева за азил у Т., јер је хтео да иде што даље у Европу, да је од ... власти добио дозволу боравка на месец дана али да се није обраћао захтевом за азил јер је од својих сународника чуо да су тамо већ неколико година и да још нису решили питање боравка и било какве помоћи.

Одредбом члана 33. став 1. тачка 6. Закона о азилу ("Службени гласник РС", бр. 109/07), прописано је да ће Канцеларија за азил одбацили захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да је лице које

тражи азил дошло из сигурне треће државе, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Како се Одлуком о утврђивању листе сигурних држава порекла и сигурних трећих држава ("Службени гласник РС", бр.67/09), Т., Г. и М., у којима је тужилац боравио пре доласка у Србију, налазе на листи сигурних трећих држава, и самим тим представљају државе које се придржавају међународних начела о заштити избеглица садржаних у Конвенцији о статусу избеглица из 1951.године и Протоколу о статусу избеглица из 1967.године, а тужилац није доказао да за њега те државе нису сигурне, то је и по оцени овог суда, захтев тужиоца за признавање права на азил у Републици Србији, правилно одбачен на основу члана 33.став 1.тачка 6. Закона о азилу.

Суд је ценио навод тужбе којим се указује да се мора имати у виду да је Турска ставила резерву на Протокол из 1967. године, што значи да Женевску конвенцију неће примењивати на она лица која долазе из неевропских земаља, али налази да је исти неоснован и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, с обзиром да према званичном извештају УНХЦР-а Т. пружа заштиту неевропским азилантима примењујући различите националне прописе, а из изјаве коју је тужилац дао на записник пред првостепеним органом произлази да му у Т. није било ограничено кретање, да није имао никаквих непријатности и да је могао да ступи у контакт са УНХЦР-ом али да није разматрао могућност за подношење захтева за азил јер је хтео да иде што даље у Европу.

Поводом навода тужбе да из пресуде Европског суда за људска права у случају М.С.С. против Б., произлази да Г. није сигурна земља, суд налази да пресуда Европског суда може бити релевантна само у случају да тужилац у тужби истиче да му је у управном поступку пред надлежним органом управе у Републици Србији или у поступку пред овим судом, повређено неко право заштићено одредбама Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али налази да су исти неосновани са већ довољних и правно ваљаних разлога изнетих у образложењу оспореног решења од стране туженог органа, а тужилац, уз тужбу није доставио нити изнео ни један доказ нити разлог који би био од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово посебно стога што првостепеним решењем није одлучено да се тужилац врати у неку одређену земљу већ да напусти територију Републике Србије.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, одлучио као у диспозитиву ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број

111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 30.05.2013. године, 3 У. 6450/13

Записничар
Светлана Живановић, с.р.

Председник већа - судија
др Јадранка Ињац, с.р.

за тачност отправака
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉК